

İslam Devleti'nin
Resmi Radyosu Olan Beyan Radyo
Aracılığı İle Yayınlanan

Şeyh Ebu Ali El-Anbari'nin ^{تَقَبَّلَهُ}
"İtaat Şirki" İsimli Ders Silsilesinin
Türkçe Tercümesi

شرك الطاعة

İtaat Şirki | 6. Ders

İslam Devleti'nin Resmi Radyosu Olan
Beyan Radyo Aracılığı İle Yayınlanan

Şeyh Ebu Ali El-Anbari'nin
(Allah Onu Kabul Etsin)

“İtaat Şirki”

İsimli Ders Silsilesinin Türkçe
Tercümesi

6. Ders

Bismillahirrahmanirrahim

Allah’a hamd olsun. O’nun Rasûlü’ne salât ve selâm olsun.

Geçen dersimizde anayasa ve anayasanın hakikati hakkında konuştuk.

Ve dedik ki; bu hakikatleri her Müslümanın bilmesi gerekir. Zikrettiğimiz birinci hakikat ise bu anayasa ve kanunların cahiliye hükümleri olduğu hakikatiydi. Bu birinci hakikat.

İkinci hakikat ise dedik ki; bu anayasa ve kanunlar Yahudi ve Hristiyanların hevalarından türetilmiştir ve Allah ﷻ’ın şu ayetine şahitlik ettik: **“Onların dinine uymadıkça Yahudi ve Hristiyanlar senden hoşnut olmazlar. De ki: “Asıl doğru yol Allah’ın hidayet ettiği yoldur. Şayet sana gelen ilimden sonra onların isteklerine/arzularına uyarsan, seni Allah’ın (azabından koruyacak) ne bir dost ne de bir yardımcı bulursun.”**¹

Üçüncü hakikat ise (dedik ki); bu anayasa ve kanunlar dindir ve Allah ﷻ’ın şu ayetine şahitlik ettik. **“Yoksa, Allah’ın izin vermediği şeyleri, kendilerine dinden şeriat kılan/kanun yapan ortakları mı var?”**²

Bu hakikatleri beyan etmeyi bitirdikten sonra bir de bu anayasa ve kanunların hükmü hakkında Ehli Sünnet Ve'l Cemaat âlimlerinin bazı sözleri vardır. Ben onların sözlerini naklederken dürüstlük adına yazdıkları gibi okuyacağım.

Öncelikle İbn-i Kesir’in bazı sözleri vardır, -Allah’u Teâlâ kendisine geniş bir rahmetle rahmet etsin-. Kendisi "Yasak"tan bahsediyor ve nitekim Yasak "Cengiz Han’ın” uydurduğu kanunlar olarak bilinir. İbn-i Kesir ﷺ bu "Yasak" hakkındaki ayrıntıları zikretmiştir ve bunu vasfederken sanki sana şu an yürürlükte olan anayasa ve kanunları vafsettiği belli olur.

İbn-i Kesir -Allah-u Teâlâ kendisine geniş bir rahmet ile rahmet etsin- der ki: “Nitekim Tatarlar kendilerine "Yasak"ı oluşturan kralları Cengiz Han’dan alınan kraliyet siyasetlerine göre hükmederlerdi. Bu (Yasak) çeşitli şeriatlardan alıntı yapılarak hükümlerin kendisinde toplandığı bir kitaptan ibarettir. Yahudilikten, Hristiyanlıktan, İslam dininden ve içinde (Cengiz Han’ın) bizzat kendi görüşünden ve hevasından aldığı hükümler de vardır. Bu (Yasak) kendisine tabi olunan ve bünyelerinde Allah’ın kitabından ve Rasûlü ﷺ’in sünnetinden daha önde tuttıkları bir şeriat haline gelmiştir." (İbn-i Kesir ﷺ’in sözleri) Geçen dersimizde anayasa ve kanunlar hakkında söylediğimiz sözler ile aynı. Nitekim şu anki anayasa ve kanunlarını da Yahudilikten, Hristiyanlıktan, biraz İslam’dan ve biraz da kendi hevalarından aldıklarını söylemiştik. Bu İbn-i Kesir ﷺ’in "Yasak"ı vafsetmesidir.

Muhammed b. İbrahim b. Abdullatif Âl-i Şeyh’in de yazdığı “Tahkimu’l Kavanin” adlı risalesinde bazı sözleri vardır. Metinde diyor ki: "Nitekim şer’i mahkemelerin müracaat ettikleri ve dayandıkları (kaynaklar) vardır. Müracaat ettikleri bütün (kaynakların) tamamı Allah’ın Kitabı ve Resulu ﷺ’in sünnetidir ve bu mahkemelerinde [tağuti mahkemeleri kastediyor]

¹ Bakara: 120

² Şûrâ: 21

kendisine müracaat ettikleri (kaynaklar) vardır ve bu kaynaklar, farklı şeriatlardan (dinlerden) türetilen kanunlardır. Bu kanunlar çoktur; Fransız kanunu, Amerikan kanunu, İngiliz kanunu, ve şeriata müntesip olan mezhep ve benzeri bu gibi başkalarına (ait olan) bir çok kanun gibi. Bu mahkemeler pek çok İslam ülkesinde hazır haldedir. Sonra dedi ki: Bu (mahkemelerin) kapıları açıktır ve insanlar oraya art arda akın etmektedir. Aralarında o anayasanın kitaba ve sünnete muhalefet eden hükümleri ile hükmedilmektedir. Bunu onlara dayatmaktalar, bunu onlara ikrar ettirmekteler ve bununla onlara hükmetmekteler. Bu küfrün üstüne bir küfür var mıdır? Muhammed Allah'ın Rasûlüdür şehadetini bozan bu unsurdan daha büyük bir bozucu unsur var mıdır? Bu sözler Şeyh Muhammed b. Abdulvehhab rahmetullahi alayh'ın torunlarından birine aittir.

Âlimlerin sözlerinden aldığımız kişiler (Hicrî) 7. asırda tanınan İbn-i Kesir ve daha sonra aynı şekilde güncel asırda (tanınan) Muhammed b. İbrahim'dir. Bu alimler bu kanunlara küfür hükmünü vermişlerdir. Allah'a sığınırım (bu küfürden.) Bununla “anayasa ve kanun” olan konumuzun ikinci kısmını bitirmiş oluyoruz. Şimdi üçüncü kısma gelelim. Allah-u Teâlâ'nın izniyle konuşmamız “anayasayı uygulayanlar” hakkında olacaktır.

Allah rahmetullahi alayh'den yardım dileyerek diyorum ki: Bu anayasa ve kanunları uygulayanlardan kastedilen, beldelerde egemen olan bu hükümetlerdir. Bu hükümetlerin üç sultası vardır; “teşrî (yasama) sultası” ki bunlar parlamento üyeleridir. Millet meclisi, teşrî (yasama) meclisi ve parlamento olarak da adlandırılmaktalar. Birden fazla adları vardır. Ve “yargı sultası”. Bu; yargı, hukuk ve bu gibi bu kısma dahil benzeri şeyler olarak bilinir. Ve “(anayasayı) uygulama sultası”. Bu kısma başbakan, bakanlar, başkan ve yardımcılar, çalışan müdürler ve çalışan müdürlerin vekilleri girer. Bunların hepsi sulta veya hükümet olarak adlandırılmaktalar.

Dolayısıyla konuşmamız insanlara bu anayasa ve kanunlar ile hükmedenler hakkında olacaktır ve bunları “anayasayı uygulayanlar veya “kanunu uygulayanlar” olarak isimlendirdik. Bu hükümetlerin şer’i isimlendirilmeleri ise tağuti hükümetler olarak isimlendirilmeleridir. Tağuti hükümetler... Bu hükümetler iki kısma ayrılır. Birinci kısım; Yahudi, Hristiyan, Budistler, ve bunlar gibi yöneticileri asli kafir olan tağuti hükümetlerdir. İkinci kısım ise Allah'ın dininden irtidat eden yöneticilerdir. Bunlar istisnasız bütün İslam beldelerine hükmeden yöneticilerdir. Ey sevgili kardeşim! Bunlara verilen şer’i isim “tağut”tur. Peki bu nasıl ispat edilir?

Başlangıç olarak tağut kelimesinin lügat manasına gelince: Haddini aşan herkes tağuttur. Kim olursa olsun haddini aşarsa tağut diye isimlendirilir. Delil ise Rabbimiz rahmetullahi alayh'nin kitabında buyurduğu şu sözüdür: **“Hiç şüphesiz, su taşığında sizleri gemide biz taşıdık.”**³ Aslolan suların Allah rahmetullahi alayh'nin emriyle belli bir seviyede olmasıdır. Lakin su taşıp haddini aştığı vakit Allah rahmetullahi alayh buyuruyor ki: **“Sizleri gemide biz taşıdık.”** Bu Nuh rahmetullahi alayh'ın zamanında (yaşanmıştır.)

Dolayısıyla tuğyan kelimesi Arapça dilinde haddi aşmaktır. Ancak şer’i yönden tağutun tarifine gelince, İbn-i Kayyim'in -Allah-u Teala kendisine geniş bir rahmet ile rahmet etsin- şu sözleri vardır, diyor ki: “Tağut, kulun kendisi sebebiyle haddini aştığı; ibadet edilen, tabi olunan veya itaat edilen her şeydir. Ve her kavmin tağutu Allah'ın ve Rasûlü'nün dışında kendisinin hükmüne başvuru kimsedir.” Bu, İbn-i Kayyim rahmetullahi alayh'in tarifidir.

³ Hakka: 11

Ve başka bir tarif daha, o da İbn-i Abbas'ın ﷺ talebelerinden biri olan Mücahid'in -Allah-u Teâlâ kendisine geniş bir rahmet ile rahmet etsin- tarifidir, dedi ki: "Tağut insanların kendisinin hükmüne başvurdıkları insan suretinde olan şeytandır." Dolayısıyla tağutun şer'i tarifi budur.

Peki Rabbimizin kitabından bu söylediklerimizin delili nedir?! Allah ﷻ buyurdu ki: **"Sana indirilene (Kur'ân) ve senden önce indirilen (Kitaplara) iman ettiğini zannedenleri görmedin mi? İnkâr etmekle emrolundukları hâlde tağuta muhakeme olmak istiyorlar. Şeytan onları (hakka geri dönüşü zor) uzak bir saptırmayla saptırmak ister."**⁴ Eğer ayetin nüzul sebebini de öğrenirsek ayet daha anlaşılır hale gelir. Ayetin nüzul sebebi Rasûlullah ﷺ'in döneminde bir Yahudi ile münafık ihtilaf ettiler. Yahudi Rasûlullah ﷺ'e muhakeme olmak için ısrar ediyordu, münafık ise Yahudi olan Ka'b b. Eşref'e muhakeme olmak için ısrar ediyordu. Burada bir Allah'ın hükmü var bir de Allah'ın indirmedığı bir hüküm var.

Allah ﷻ ayeti bu sebep üzerine indirdiğinde Ka'b b. Eşref'i ismi ile zikretmedi. Ayette kast edilenin kendisi olduğu bilindiği halde Ka'b b. Eşref'e muhakeme olmak istiyorlar demedi. Bilakis ona öyle bir isim verdi ki bu isim kıyamet saatine kadar kendisi gibi olan herkes için geçerli bir isimdir. Bu da "tağut" ismidir.

Ayetten tağutun, Allah'ın indirmedığı ile hükmeden olduğunu nasıl anladık? **"Muhakeme olmak istiyorlar"** kelimesinden anladık. Çünkü insan sadece hükmedene muhakeme olur, insanın hükmetmeyen veya hükmedemeyen birine muhakeme olması mümkün değildir. Dolayısıyla **"muhakeme olmak istiyorlar"** kelimesinden bildik ki Ka'b b. Eşref hükmediyordu ve bu yüzden münafık Ka'b b. Eşref'e muhakeme olmak için ısrar ediyordu. Dolayısıyla tağut isminin Allah-u Teâlâ'nın indirmedığı ile hükmeden kimseye verilen bir isim olduğu anlaşılmaktadır. İslam beldelerinde olan bu yöneticiler kelime-i şهادeti telaffuz etseler de, oruç tutsalar da, namaz kılsalar da, hacca ve umreye gitseler de yaptıkları bütün bu ameller onlardan tağut ismini nefyetmez (kaldırmaz.) Her ne kadar İslam'a yakın ameller ile veya İslam'ın görünümüleriyle gelseler de onlar Allah ﷻ'nin sınırını aşmış Allah ﷻ'nin indirmedığı hükümler ile hükmettikleri müddetçe bu yöneticilerin şer'i ismi tağuttur ve her Müslümanın bu ismi ezberleyip tekrar tekrar söylemesi gerekir. Çünkü bu kelime bir asıldır, senin birçok sorununu çözer.

Bu tağutlar, bir kez daha bu isme vurgu yapıyorum, bu isim Allah'ın Allah ﷻ'nin hükmü ile hükmetmeyen bütün herkese verdiği bir isimdir. Dikkat et ey sevgili kardeşim! Kim bu kimseleri bu isimden başka bir isimle isimlendirirse bu kimse Allah ﷻ'nin isimlendirdiği isme muhalefet etmiştir ve tehlike de buradadır. Bir Müslümanın Kur'an'ı okuyup, Allah ﷻ'nin Allah'ın indirmedığı ile hükmedenlere tağut ismini verdiğini öğrenip, daha sonra onlara (tağut) demede duraksaması veya bunun yerine onlara başka bir isim vermesi mümkün değildir. Böyle bir şey yapmak hiç kimseye caiz değildir. Bilakis onları Allah'ın isimlendirdiği gibi isimlendirmelisin. Allah'ın insanları isimlendirdiği bir isme muhalefet etmek hiç kimsenin hakkı değildir.

Bu tağutlar ile ilgili bir diğer mesele ise; ister asli kâfirler olsun ister Allah ﷻ'nin dininden irtidad edenler olsun, bütün bu yöneticileri bu isimle isimlendirmek istediğinde hüccet ikame etmek gerekir mi? Yani onunla oturup konuşmadan ve anlatmadan ona tağut ismini veremez miyiz?

⁴ Nisâ: 60

Ancak bu anlattıklarımızdan sonra da hala bundan vazgeçmiyorsa mı ona tağut ismini verebiliriz? Bu kimseleri tağutlar olarak isimlendirmemiz için hüccet ikame etmeye gerek var mıdır?

Cevap veriyorum ey kardeşlerim! Bu tağutları tağutlar olarak isimlendirmemiz için onlara hüccet ikame etmemize gerek yoktur. Hüccet ikame etmeden önce bunlar tağutlar olarak isimlendirilirler. Peki Rabbimizin kitabından bunun delili nedir?

Allah ﷻ Nebisi Musa'ya -salât ve selâm onun ve Nebimizin üzerine olsun- buyurdu ki: **“İkiniz Firavun’a gidin; çünkü o azgınlaştı.”**⁵ Allah ﷻ'nin bu emri, Allah'ın Peygamberi Musa'ya Sina'da Tur Dağı'nda iken verilmiştir ve Mısır'ın Firavunu (o an) Mısır'daydı. Yani Allah'ın Nebisi Musa henüz Firavun'un yanına varmamıştı. O Sina'da Firavun ise Mısır'da. Allah ﷻ Firavun'a gidip onu Allah'a davet etmesi için Musa ﷺ'i görevlendirdi. Lakin yakinen Allah'ın Nebisi Musa onun yanına varmadan önce Allah ﷻ onu tağut olarak isimlendirdi. **“İkiniz Firavun’a gidin; çünkü o azgınlaştı”** yani haddi aştı.

Dolayısıyla Musa ﷺ hala Tur'i Sina'da ve Firavun da Mısır'da olduğu için hüccet hala ikame olunmamıştır. Musa ﷺ hala Mısır'a ulaşmamıştır ve ona hüccet ikame olunmamıştır. Ve ben burada diyorum ki; eğer bir asli kâfiri tağut olarak isimlendirmemiz için ona hüccet ikame etmeye gerek yoksa, hüccet ikame etmeden önce bir mürtedi tağut olarak isimlendirmemiz daha evladır. Risaletten hiçbir şey bilmeyen asli bir kâfire önce hüccet ikame edip daha sonra onu tağut olarak isimlendirmen daha evladır. Ama Allah ﷻ böyle demedi, bilakis ona hüccet ikame etmeden önce onu tağut olarak isimlendirdi. Dolayısıyla bir mürtedi ona hüccet ikame etmeden önce tağut olarak isimlendirmen daha evladır ve bu kimselere hüccet ikame etmeye gerek olmadığı konusuna yine geleceğim Allah'ın izniyle. Bu birinci delil.

Başka bir delili ise; o da isim ve hüküm meselesidir. İsim ve hüküm verme meselesi... Burada üç fırka vardır: Hariciler, Mürcieler, ve Ehli Sünnet ve'l Cemaat. Hariciler dediler ki: Şirk işleyen biri hüccet ikame edilmeden önce müşrik olarak isimlendirilir ve cezayı da hak eder. Yani şirke düşen birini direk müşrik olarak isimlendiriyor ve onunla savaşıyorlar, bu haricilerin yanında olan.

Ancak Mürcielere gelince; bunlar Haricilerin tam tersine dediler ki: Şirk işleyene ancak hüccet ikame ettikten sonra müşrik denir ve cezayı hak eder. Hem isimlendirmede hem de hüküm vermede durdular. Dediler ki; hüccet ikame etmedikçe ona (müşrik) ismini vermeyiz ve hüccet ikame etmedikçe onunla savaşmayız. Bu hem düşüncede hem de kavramda iki zıttır.

Ancak Ehli Sünnet ve'l Cemaat'ın akidesine gelince; ismi ve hükmü birbirinden ayırdılar. Hükümden kasıt ise öldürmek, savaşmaktır. Onlar dediler ki: Şirk işleyene hüccet ikame edilmeden önce müşrik denir. Yani şirke düşene ister hüccet ikame edilsin ister edilmesin müşrik ismi verilir. Şirk işleyene hüccet ikame edilmeden önce müşrik ismi verilir, lakin cezayı hüccet ikame edildikten sonra hak eder. Peki bu tafsilatın delili nedir?! Şirk işleyene hüccet ikame edilmeden önce müşrik ismi verilir. Peki delili nedir? Allah ﷻ buyuruyor ki: **“Müşriklerden biri**

⁴ Tâhâ: 43

senden eman/sığınma hakkı isteyecek olursa, ona eman ver. Ta ki Allah'ın kelamını dinleme fırsatı bulsun. Sonra onu, güven içinde olacağı (kendi yurduna) ulaştır. Bu onların bilmeyen bir kavim olması nedeniyledir.”⁶ (Ayette geçen) bu kişinin vasıfları nedir?! Buyurdu ki: "Sana bir müşrik gelirse ve bu müşrik senden eman istiyor ve bu kimse henüz Allah'ın kelamını duymamış. Ayetin sonunda Allah ﷻ onların cahil olduklarını ispat ediyor. **“Müşriklerden biri senden eman/sığınma hakkı isteyecek olursa, ona eman ver. Ta ki Allah'ın kelamını dinleme fırsatı bulsun.”** Dolayısıyla bu kimse henüz Allah'ın kelamını duymamış. Sonra buyurdu ki: **“Bu onların bilmeyen bir kavim olması nedeniyledir.”** Yani bundan cahiller, cehalet ondan şirk ismini kaldırmadı. Allah'ın kelamını duymaması şirk ismini ondan kaldırmadı. Allah ﷻ Allah'ın kelamını duymadan önce ona müşrik ismini verdi. Onun cahil olduğu ve dinden hiçbir şey bilmediği bilinmekteydi. Dolayısıyla şirk işleyene hüccet ikame edilmeden önce müşrik ismi verilir.

İkinci kısım ise; ancak hüccet ikame edildikten sonra cezayı hak eder ve delili ise Rabbimizin kitabındandır. Nitekim Allah-u Teâlâ şöyle buyurmuştur: **“Biz, Rasûl göndermeden azap edecek değiliz”**⁷ Bu okuduğum (ayet) Allah'ın Nebisi Musa ile olan Firavun için bir örnektir. Başlangıçta ona hüccet ikame edilmeden önce Allah ﷻ onu tağut olarak isimlendirdi ama onu ve askerlerini ona hücceti ikame ettikten sonra boğdu. Allah'ın Nebisi Musa onlarla beraber uzun bir süre kaldı. Onları Allah ﷻ'ye davet etti lakin onlar yüz çevirdiler ve Mısır'dan çıkması için Allah'ın Nebisi Musa'ya emir geldi. Dolayısıyla isim verme ve hüküm verme arasında fark vardır.

Tağutlar, onlara hüccet ikame edilmeden önce de tağutlar olarak isimlendirilirler. Asrın Mürcielerine yüzünü dönme, onlar sapmış olan sapıklardır. Hüccet ikame etmeden (müşrik) ismini vermiyorlar ve bu, ümmeti kandırmaktır.

Dolayısıyla tağuta hüccet ikame etmeden önce de tağut ismi verilir, peki nasıl?

Zikrettiklerime ek olarak bir de isim ve hükümlerde bir kaide vardır. Bu kaide der ki: İsimler kendisinin olumlu sıfatları ile sabit olur. Peki ne demek bu?! Benden ve senden ve başkasından sadır olan söz veya fiil sıfattır. Bizden sadır olan bu sıfatlara bir isim gereklidir. Hırsızlık yapan bir adam gördüğünde, bu adamdan sadır olan sıfat hırsızlık sıfatıdır. Güzel! Peki buna ne ismi vermen gerekir?! Senin buna "hırsız" ismini vermen gerekir. Dolayısıyla bu sıfata bir isim gerekli oldu. Sıfat hırsızlık sıfatıdır ve isim de bu sıfattan gelmektedir. O da hırsız ismidir.

İki kişi arasında onları birbirine düşürmek için söz taşıyan bir adam görürsen bu bir sıfattır (özelliktir.) Bu sıfata verilen isim ise fesatçı ismidir. Söylediklerimin delili ise Rabbimizin kitabından olan Kehf suresindedir: **“(Böylece) nefesine zulmederek bahçesine girmiş ve “Buranın ebediyyen yok olacağını sanmıyorum.” demişti. Kıyametin kopacağını da zannetmiyorum. Şayet (olur da kıyamet kopar ve) Rabbime döndürülürsem, bundan daha hayırlı bir dönüş yeri bulacağım elbette.”**⁸ Bu sıfatlar (ayette geçen) adamdan sadır oldu. Buyurdu ki: **“Arkadaşı onunla konuşurken demişti ki “Yoksa seni topraktan yaratan (Allah'ı) inkâr mı ettin?”**⁹ Bu (inkar mı ettin/kâfir mi oldun) ismi nereden geldi?! Adamdan sadır olana binaen geldi. **“Buranın ebediyyen yok olacağını sanmıyorum.”** demişti. **“Şayet (olur da kıyamet**

⁶ Tevbe: 6

⁷ İsrâ: 15

⁸ Kehf: 35,36

kopar ve) Rabbime döndürülürsem, bundan daha hayırlı bir dönüş yeri bulacağım elbette.”

Adamdan bu kelimeler sadır olduktan sonra buna bir isim vermek gerekiyordu, dedi ki: **“Arkadaşı onunla konuşurken demişti ki; Yoksa (Allah’ı) inkâr mı ettin?”** Kendisinden sadır olan bu şeyden ötürü onu tekfir etti. İsimler kendisinin olumlu sıfatları ile sabit olur. Bu yöneticilere geldiğimizde onların Allah’ın indirmedığı ile hükmettiklerini, ve Allah ﷻ’nin sınırını aştıklarını görürüz. Dolayısıyla bu sığata bir isim vermek gerekir ve onlardan sadır olan bu (sığatın) şer’i ismi tağuttur. Yani hadlerini aşanlar demektir. Bu, tağutları isimlendirmedeki bir başka delildir.

Üçüncü delil ise şudur: Ben bu yöneticilerin neye ihtiyaç duyduklarını bilmiyorum ki bunlara hüccet ikame edeyim! Bunların içinde Allah ﷻ’nin bir Nebi gönderip ve Ona kıyamete kadar okunacak bir kitap indirdiğinden cahil olan var mı? Bu tağutların içinde, doğudan başla ta batıya kadar, bunların hepsinin içinde Kuran’dan cahil olan bir kişi var mı?! Rasûlullah ﷺ’in es-Sahih, es-Sünen, el-Müsned ve sözlükler diye bilinen kitaplarda toplanmış sözleri olduğundan cahil olan hiç bir yönetici var mı?! Bilakis vakiaları tam tersini ispat ediyor. Hatta bazen bunlardan biri Kuran’dan bir şey okumak istediğinde onu uydu kanallarından başka bir yerde okumuyor. Hatta bunların içinde Allah ﷻ’nin kitabı hakkında görüş sahibi gömülmüş/ölmüş olan Kaddafi vardı. Allah’a karşı zannım o ki onu ateşe fırlattı. Bunun Allah ﷻ’nin kitabı hakkında içtihatları vardı. Diyor ki: İhlas suresini okuduğunuzda “De ki Allah birdir demeyin.” Deyin ki: “Allah birdir Allah Es-Sameddir.” Çünkü diyor "(Ayette geçen) “de ki” kelimesi Allah’tan değildir, bu Cibril’den Muhammed’edir. Siz neden (de ki) kelimesini kullanıyorsunuz ki!?”

Dolayısıyla adam sadece Kur’an’ı okumuyor, bilakis dahası Allah ﷻ’nin kitabı üzerinde içtihat ediyor, bunlardan geriye kalan ayak takımları da bununla benzerdirler. Dolayısıyla bunlar Allah ﷻ’nin bir Rasûl gönderdiğinden ve bir kitap indirdiğinden cahil değiller. Onlar bu meseleden cahil değiller.

Başka bir mesele ise, bu yöneticiler İslam beldelerinde Allah ﷻ’nin hükümleri ile hükmedildiğinden cahiller mi?! Onlar bu tarihten cahiller mi?! İslam’ın başkentinin başlangıçta Râsulullah’ın Medine’sinde, sonra Kufe’de, sonra Dimeşk’te, sonra Bağdat’ta ve daha sonra da Cordoba’da olduğundan cahiller mi?! Onlar bu tarihten cahiller mi?! Yakinen cahil değiller.

Başka bir mesele ise, bu yöneticiler Allah ﷻ’nin hırsızın elini kesmek, zina yapanı recmetmek, kasten öldüreni öldürmek, içki içene celde vurmak gibi bazı fiillerde hükümlerinin olduğundan cahiller mi?! Yakinen hayır. Bu yöneticiler bazı haramlardan (yasaklardan) cahiller mi?! Allah ﷻ’nin faizi haram kıldığından cahiller mi?! Allah ﷻ’nin içkiyi haram kıldığından cahiller mi?!

Ve ben her zaman bu terimlere vurgu yapıyorum. Çünkü bu (terimler) herkese açıktır, üzerlerinde ihtilaf etmeyiz. Hali böyle olan bir kimseye tağut demek için hüccet ikame etmeye gerek var mıdır?! Eğer bunu öğrendiysen bu tağutlar hakkındaki bazı hakikatleri de öğrenmen gerekir. Daha önce söylediklerimize binaen, birinci olarak: Bil ki sevgili kardeşim, bu tağutların dini anayasa ve kanundur. İlahları ve Rableri ise anayasa yazma komisyonudur. Dinleri anayasa ve

⁹ Kehf: 37

kanundur. Çünkü biz anayasa ve kanunun bir din olduğunu ispat etmiştik. Kim bu anayasa ve kanun ile hükmederse bir din ile hükmetmiştir. Madem o bu din ile hükmediyorsa peki sor bakalım bu dini kim oluşturdu?!

Geçen derslerimizde dedik ki, bu dini oluşturan anayasa yazma komisyonudur ve anayasa yazma komisyonunun Allah-u Teâlâ'nın dışında Rabler olduğunu ispat ettik. Kim anayasa ile hükmederse bir din ile hükmetmiştir. Dolayısıyla (bu kanunlar ile hükmeden) zorunlu olarak bu dini oluşturanı Rab edinmiştir.

Sana meseleyi daha da kolaylaştırmak için bir mukayese yapacağım. Bir Müslüman Allah'ın indirdiği ile hükmediyor. Eğer kendine veya başkasına "bu hakimnin dini nedir?" diye sorarsan, yakinen cevap İslam'dır. Bu soruya binaen bu hakimnin Rabbi kim diye sorarsan dolayısıyla Rabbi Allah demen gereklidir. Çünkü Allah'ın şeriatı ile hükmediyor, bu birinci örnek.

Bir tağuta gidip ne ile hükmettiğini sorarsan, yakinen anayasa ile (hükmettiğini) söyleyecektir. Peki böylesi bir adam için dini İslam'dır diyebilir misin?! Müslüman olarak adlandırılrsa da bu mümkün değil. Çünkü o Allah ﷻ'nin hükümleriyle hükmetmiyor. Bilakis Allah ﷻ'nin izin vermediği kendi dini ile hükmediyor. **“Yoksa, Allah'ın izin vermediği şeyleri, kendilerine dinden şeriat kılan/kanun yapan ortakları mı var.”**

Bu; İslam dini ile, Allah'ın hükümleri ile hükmediyordu. Öbürü ise anayasa ve kanunlar ile hükmediyor. Kimliğinde veya uyruğunda Müslüman yazsa da bu kimsenin dini anayasa ve kanundur. Nitekim dediğim gibi, bu kimsenin Rabbi Allah, öbürünün Rabbi de anayasa yazma komisyonudur demen gereklidir. Çünkü bu oluşturdıkları kanunlarda anayasa yazma komisyonuna itaat ediyor. Anayasa yazma komisyonu diyor ki "Hırsız kadın ve erkeği hapsedin." O da bu hükme bağlıdır ama Müslüman hakime gelince, Allah-u Teâlâ kendisine; **“hırsız erkek ve kadının, ellerini kesin”** diye buyurdu. O da "İşittik ve itaat ettik ya Rab" dedi ve hırsızın elini kesti. Bunlara ise Rableri dedi ki "hırsız erkek ve kadını hapsedin." Bunlar da mecburen "ey anayasa yazma komisyonu! İşittik ve itaat ettik size" dediler. Bu yüzden işte hırsız hapsediyorlar. (Bütün) bunlardan sonra sen hala bana bunların Rablerinin ve dinlerinin ne olduğunu mu soruyorsun?! Bunlar farkında olmamız gereken gerçeklerdir, bu birinci mesele.

İkinci mesele ise; bil ki bu tağutlar insanlar arasında Ehli Sünnet ve'l Cemaat'e en şiddetli savaş açanlardır. Dimeşk tağutundan, Bağdat tağutundan, Trablus tağutundan, Riyad tağutundan ve bunların dışındakilerden göreceğimizi gördük. Şu an hapishaneler Ehli Sünnet ve'l Cemaat'in gençleri ile dolup taşmakta.

Muhacirin biri-inşallah doğru sözlüdür kendisi- bana dedi ki: “(Dine) bağlılık belirtileri görülen gençlerden biri tutuklandı. Terör suçlaması ile dayak ve ağır tacizden sonra aleyhine hiçbir şey kanıtlayamadılar. Savcının aleyhinde bir şey çıkarması lazımdı. Ona bir soru sordu. Dedi ki: "Rasûlullah ﷺ'in **“Kim cihad etmeden veya kendini -niyet olarak- cihada hazırlamaksızın vefat ederse, nifaktan bir şube üzerinde (münafıklığın bir parçasını kendinde barındırmış olarak) ölür.”** Hadisi hakkında ne diyorsun. Hiç bir gün kendini niyet olarak cihada hazırladın mı?

O da dedi ki: "Evet." Böyle deyince onun aleyhine "cihad ve hicret etmeyi düşünüyor" yazdı. Suçu (!) bu (cihada gitmeyi ve hicret etmeyi düşünmek.)

Şu an yüzlerce genç hapisanelerde. Tağutların hapisanelerindeki bütün suçlamalar affa tabidir. Ancak terör suçlaması ve dine bağlılık suçlaması hariç. Buna tahammül edemezler ve darağaçları sadece bunlar için kurulur. Uyuşturucu ticareti yapan ve insanlar arasında fahişeliği yayanlar iki yıl veya üç yıl yatar sonra çıkar. Ancak suçu (dine) bağlılık ise bu kimse ancak Allah'ın dilemesiyle çıkar.

Ve bazı beldelerde emniyet birimi bazı kişileri takibe almakla görevlendirildiğinde (kişiyi) takibe alma sebepleri sadece sık sık camiye gitmesidir. Suçu beş vakit namazı camide kılmasıdır ve bu genç takibe alındığını ve gözetlendiğini hissettiği vakit mecburen namazları terk etmek zorunda kalıyordu. Bazen kafelere gidiyordu ve son raporu ahlakının düzeldiği idi. Ahlakı düzeldi yani camiye terk etti ve eğlence yerlerine, kafelere ve bu gibi yerlere sık sık gitmeye başladı. Biz işte bu evrakları gördük. Dolayısıyla yakinen bil ki şayet senin dinine bağlı olduğunu hissederlerse sen hedef alınacaksın.

Ve benim bu söylediklerim İslam Devleti topraklarının dışında olan şeylerdir. Çünkü Allah'a hamd-u senalar olsun bizler İslam diyarında yaşamaktayız. Bu da tağutlar hakkında bilmen gereken ikinci mesele.

Üçüncü mesele ise; bunlarla savaşmak her Müslümana vaciptir. Tağutlarla savaşmak her Müslümana vaciptir. Allah-u Teâlâ buyurdu ki: **"Fitne/şirk sonlanıncaya ve dinin/otoritenin tamamı Allah'ın oluncaya dek onlarla savaşın. Şayet (şirkten) vazgeçerlerse, şüphesiz ki Allah, yaptıklarını görendir."**¹⁰ İbn-i Teymiyye rahıme der ki: "Hangi taife kendisini İslam'a nispet eder ve İslam'ın açık ve mütevatir hükümlerinden imtina ederse, buna karşı Müslümanların ittifakı ile dinin tamamı Allah'ın oluncaya kadar cihad edilir." Ve bir başka sözü daha var; rahıme diyor ki: "Kitapta, sünnette ve icmada sabit oldu ki, (burada icmadan kastedilen mürtedler İslam'ın bazı hükümlerinden imtina edince sahabenin onlarla savaşmak üzere ittifak etmeleridir), İslam şeriatının dışına çıkan herkesle savaşılır, kelime-i şهادeti söylese bile.

Dolayısıyla bilmemiz gerekir ki bu kimselerle savaşmak bana, sana ve her Müslümana vaciptir. Tağutlar bu ümmetin başında olduğu müddetçe bu ümmetin üzerinden zillet ve aşağılanma kalkmayacaktır. Bunlar baştan ancak savaşla indirilirler. **"Fitne/şirk sonlanıncaya ve dinin/otoritenin tamamı Allah'ın oluncaya dek onlarla savaşın."** Şayet ümmet Allah'ın emrine icabet eder ve bu tağutlarla savaşmaya başlarsa Allah rahıme vadederek buyurdu ki: **"Onlarla savaşın ki; Allah sizin elinizle onlara azap etsin, onları rezil rüsvay etsin, onlara karşı size yardım etsin ve Mü'min topluluğun gönlüne şifa versin/yüreklerine su serpsin."**¹¹ **"Kalplerindeki öfkeyi gidersin."**¹² Dolayısıyla bu kimselerle savaşmak Müslümanlara vaciptir. Eğer (Müslümanlar) bundan geri dururlarsa hepsi günahkardır.

Bu tağutlar hakkında bilmen gereken başka bir hakikat ise, her Müslümanın bu

¹⁰ Enfâl: 39

¹¹ Tevbe: 14

¹² Tevbe: 15

tağutlardan ictinap etme gerekliliğidir. Her Müslümanın bunlardan ictinap etmesi gerekir ve bu bütün Nebilerin insanlığa olan mesajıdır. Allah-u Teâlâ buyurur ki: **“Andolsun ki biz her ümmet arasında: “Allah’a ibadet/kulluk edin ve tağuttan ictinap edin (kaçının).” (diye tebliğ etmesi için) Rasûl göndermişizdir.”**¹³ Allah ﷺ’in istisnasız gönderdiği bütün Nebiler iki emre çağırırlardı. Birinci emir: Allah’a ibadet edin. Diğer emir ise: Tağutlardan ictinap edin emridir. **“Andolsun ki biz her ümmet arasında: “Allah’a ibadet/kulluk edin ve tağuttan ictinap edin (kaçının), (diye tebliğ etmesi için) Rasûl göndermişizdir.”** İctinap ise bağlılığın hangi çeşidi ile olursa olsun bu hükümetlere bağlı olmamandır.

Ve eğer Allah ﷻ işlerimizi kolaylaştırır ve ömrümüzü uzatırsa Allah’ın izniyle bu tağuti hükümetler ile çalışan bakanlar hakkında da konuşacağız. Lakin şu an benim için onları bilmen önemli değil. Sana düşen onlardan ictinap etmendir. İctinap etmek ise onlarla hiçbir şekilde bağlantı kurmamaktır. Çünkü kim onlar ile bir bağlantı kurarsa bu onlardan ictinap etmemiştir. İctinabın önemi ise haramın öneminden daha fazladır. Allah ﷻ buyurdu ki: **“Leş, kan size haram kılındı.”**¹⁴ Leş olan bir mekanda mevcut olman sana caizdir. Kan olan bir mekanda mevcut olman sana caizdir. Yani şer’i olarak böyle bir mekanı terk etmen senden istenmiyor. Yani orada leş olmakla beraber orada durman sana caizdir. Aynı şekilde kan olan bir yerde de. Peki neden?! Çünkü Allah ﷻ bunları bize haram kıldı ama bunlardan ictinap etmemizi (kaçınmamızı) emretmedi.

Ancak Allah ﷻ içki hakkında buyurdu ki: **“İçki, kumar, dikili taşlar ve fal okları şeytanın pis işlerindendir. Onlardan ictinap edin.”** Yani içkinin olduğu bir mekanda bulunmak sana caiz değildir. Bu yüzden Rasûlullah ﷺ içki hakkında yedi kişiye lanet etmiştir. Çünkü içkinin var olmasıyla bunların hepsi de var olmaktadır. Dolayısıyla ictinap haramdan daha önemlidir. Bağlılığın hangi çeşidi ile olursa olsun bir Müslümana bu tağutlarla bağlantı kurmak caiz değildir. Çünkü kim bunlara bağlı olursa Allah ﷻ’nin ictinap edin (kaçının) emrine muhalefet etmiştir. **“Andolsun ki biz her ümmet arasında: “Allah’a ibadet/kulluk edin” ve emrederek (buyurdu ki) “ve tağuttan ictinap edin (kaçının) (diye tebliğ etmesi için) Rasûl göndermişizdir.”**

Ancak "Onlardan ictinap edersem acaba hayatım sıkıntı görür mü? Gibi şüpheler İblis'in şüphelerindendir. Hayatın sıkıntı görsün ama Allah ﷻ’nin emirlerinden bir emre muhalefet etme. Çünkü hayatın sıkıntı görürse Allah ﷻ sana hayatı kolaylaştırmaya kadirdir. Yok Allah’ın emrine muhalefet ederek hayatı kendine kolaylaştırırsan, unutma ki Allah ﷻ’nin iki avucu arasında duracağın bir gün var. **“Göklerde ve yerde kim varsa, Er-Rahmân’ın huzuruna yalnızca kul olarak gelecek.”** **“Andolsun ki, hepsinin topluca ve tane tane sayılarını bilip kuşatmıştır.”** **“Ve Kıyamet Günü’nde, hepsi O’na tek olarak geleceklerdir.”**¹⁵ Allah’ın emrine muhalefet ederek rahatça yaşamaktansa, Allah’ın emrine uyararak sıkıntı içinde yaşamamız bizim için daha hayırlıdır. Çünkü Allah ﷻ bizim işlerimizi kolaylaştırmaya kadirdir.

Muaviye’nin oğlu Yezid’in -Allah babasından razı olsun- valilerinden biri insanlar arasında ihtilaf etti. O zaman da tabiinin alimlerinden iki alimi getirtti. İmam Şa’bi ve Hasan El-Basri hatırladığım kadarıyla. Dedi ki: "Size bir soru sormak istedim. Sizin de bildiğiniz üzere ben Yezid ile çalışıyorum. Bazen ondan bana emirler geliyor ve bu emirler şeriata muhalif emirler. Ona asi

¹³ Nahl: 36

¹⁴ Meryem: 93, 94, 95

geldiğimde kızıyor, itaat ettiğimde ise Allah'ı kızdırıyorum. Bana ne önerirsiniz?" Onlardan biri İmam Şa'bi ؓ sanki kendisine işi kolaylaştırmak istemişti. Dedi ki: "Ne dersin ey Hasan?!" O da dedi ki: "Eğer Yezid'e asi gelersen Allah seni Yezid'den korur. Ama eğer Allah'a asi gelersen Yezid seni Allah'tan korumaya güç yetiremez."

Bu sözlerimi söylüyorum ve hem kendim için hem de sizin için Allah'tan mağfiret diliyorum. Allah sizi hayırla mükâfatlandırsın ve sizde bereket kılsın.

Altıncı Dersin Sonu

İtaat Şirki

6. Ders

شرك الطاعة

